

Sygn. akt I PK 248/15

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa K. B., I. B. i P. B.
przeciwko K. Spółce Akcyjnej w K.
o zadośćuczynienie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 lipca 2016 r.,
skargi kasacyjnej powodów od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 22 maja 2015 r., sygn. akt III APa 15/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od K. B., I. B. i P. B. na rzecz K. S.A. w K. kwoty
po 450 (czterysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 22 maja 2015 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 kwietnia 2013 r. i zasądził od K. S.A. w K. - tytułem dalszego zadośćuczynienia pieniężnego - na rzecz: K. B. - kwotę 100.000 zł, I. B. - kwotę 70.000 zł, P. B. kwotę - 70.000 zł, z odsetkami, oddalając powództwo w pozostałym zakresie (pkt 1-3) oraz oddalił apelację strony pozwanej w pozostałym zakresie (pkt 6).

W skardze kasacyjnej powodowie zarzucili: 1) naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 398²⁰ k.p.c. oraz art. 382 k.p.c., przez wydanie orzeczenia z naruszeniem wytycznych i zaleceń

Sądu Najwyższego wynikających z uzasadnienia wyroku z dnia 16 grudnia 2014 r., I PK 124/14; 2) naruszenie prawa materialnego, a to art. 446 § 4 k.c., przez błędną wykładnię dokonaną w wyniku naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 398²⁰ oraz art. 382 k.p.c.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oddalającym powództwo.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono potrzebą „wyjaśnienia prawidłowego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny niniejszej sprawy, a w szczególności czy Sąd wydając zaskarżone orzeczenie miał na uwadze wytyczne Sądu Najwyższego wynikające z treści uzasadnienia wyroku z dnia 16 grudnia 2014 r. oraz prawidłowo zastosował wykładnię”. W ocenie skarżącej „zasadniczą (...) kwestią jest wskazanie przez Sąd Najwyższy prawidłowych zasad wykładni oraz stosowania art. 446 k.c., albowiem w wyniku rozpoznania sprawy niniejszej z naruszeniem przepisów art. 398²⁰ k.p.c. i art. 382 k.p.c. doszło do rażącego naruszenia w/w przepisu”, a nadto skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Odwołanie się do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem, na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepublikowane). Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5). Z kolei z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie

spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie zdołali wykazać tak rozumianych przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Po pierwsze, art. 446 k.c. składa się z kilku jednostek redakcyjnych, a skarżący - odwołując się do potrzeby wykładni tego przepisu - nie wskazują, o którą z tych jednostek im chodzi. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych oraz ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżących prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Po drugie, przy przyjęciu, że skarżący mają na myśli potrzebę wykładni art. 446 § 4 k.c., to Sąd Najwyższy już jej dokonał w wyroku z dnia 16 grudnia 2014 r., I PK 124/14 (OSNP 2016 nr 6, poz. 70), uchylającym poprzedni wyrok Sądu odwoławczego i przekazującym sprawę do ponownego rozpoznania. Czym innym jest natomiast zastosowanie się przez ten Sąd do „wytycznych wynikających z treści uzasadnienia [tego wyroku] oraz prawidłowe zastosowanie wykładni”, na co wskazują skarżący.

Po trzecie, odwołując się do oczywistej zasadności skargi kasacyjnej skarżący w ogóle nie uzasadniają wystąpienia tej przesłanki. W rezultacie nie wiadomo nawet, czy miałyby ona dotyczyć „rażącego naruszenia” art. 446 k.c. (i w jakim zakresie), czy też art. 398²⁰ i art. 382 k.p.c. oraz z jakich względów miałyby to wprost przesądzać o wadliwości zaskarżonego wyroku. Powoduje to, że występowanie przesłanki oczywistej zasadności skargi uchyla się spod oceny Sądu Najwyższego na etapie przedsądu.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.